

sociální demokraté proti pražskému dělnictvu a kolektivním smlouvám«, aniž si uvědomil, pokud se týče, jak bude níže dovozeno — řádně hodnotil, co při debatě před oním hlasováním předcházelo. Vždyť nejde v souzeném případě o řešení otázky, zda tato rozsudkem zjištěná výtku sama o sobě se dotýká cti soukromých obžalobců čili nic, nýbrž rozhodným jest, zda tato výtku jako »úsudek«, učiněný následkem předchozího prohlášení soukromého obžalobce K-a, byla oprávněna či nikoliv, neboť výtku tato se vyslovuje ve formě závěru, čerpaného z předchozího prohlášení soukromého obžalobce K-a, že tvrzení radního N-a jsou správná a, že firma V. je ras na dělníky, k čemuž se v článku pak dodává, že »se tudíž postavili sociální demokraté....« Právě onou důležitou větou článku, že městský radní K. prohlásil, že firma V. je ras na dělnictvo, se rozsudek vůbec neobírá, a jest proto zmatečným, poněvadž by mohla míti význam pro správné posouzení smyslu a dosahu článku, a poněvadž nelze ani vyloučiti, že by soud, kdyby k ní byl přihlížel, nebyl snad dospěl i k jinému závěru o významu další poznámky K-ovy, že tvrzení radního N-a jsou správná«, již doposud nehodnotil ve spojitosti s výrokem, »ras na dělnictvo« a prostě odbyl tvrzením soukromého obžalobce K-a samotného nekrytou úvahou, že šlo o výrok v replice a proto o výrok nedobře uvážený a promyšlený. Je nasnadě, že by v případě, kdyby byl zjištěn jiný smysl a význam pozastaveného článku, i důkaz pravdy musel býti posuzován jinak, než se stalo v rozsudku. V tomto ohledu doposud soud, vycházeje z předpokladu, že sociální demokratům v městské radě bylo vyčítáno, že jsou proti pražskému nezaměstnanému dělnictvu a proti kolektivním smlouvám, zjistil, že nedošly technickou komisi stížnosti v tomto směru na firmu V., a že nebyl soukromým obžalobcům v době, kdy městská rada vyjednávala o zadávání prací na P., znám postup firmy V. při jiných soukromých a částečně i pro obec konaných pracích. Leč tyto úvahy by nepostačovaly, kdyby soud zjistil, že onomu hlasování pro firmu V. předcházela jednak o konkrétní skutečnost opřená stížnost radního N-a na tuto firmu a odpověď radního K-a, že tato tvrzení N-a jsou správná, a že jest firma V. ras na dělnictvo; tu by záleželo naopak při důkazu pravdy vlastně na tom, zda tu šlo o vážné, nevymyšlené tvrzení N-ovo o firmě V. a zda se i prohlášení radního K-a (třeba i hájícího jako zpravodaj návrh technické komise) stalo před hlasováním v přítomnosti ostatních soukromých obžalobců v takové formě, že nebylo důvodu o jeho vážnosti pochybovati. Jelikož si soud tyto pro správné právní posouzení věci rozhodné skutečnosti neuvědomil, bylo zmatečnou stížností vyhověti a za předpokladů § 5 nov. k trestnímu řádu uznati již v zasedání neveřejném, jak se stalo, aniž bylo třeba obírat se ostatními námitkami zmatečnou stížností, které se staly zrušením rozsudku bezpodstatnými.

Čís. 3689.

Aby vyhověl předpisu § 260 čís. 2 a § 270 čís. 5 tr. ř. (v doslovu zákona čís. 1/1920) jest nalézací soud po následky zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. povinen v rozsudku stručně avšak určitě uvést, které skutečnosti a z jakých důvodů považoval za dokázané nebo za nedo-

kázané; při deliktech verbálních pak do oboru této skutkově zjišťovací činnosti vyhrazené soudům nalézacím spadá především zjištění doslovu (znění, textu) souzeného projevu a dále i výklad projevu, určení, jaký byl smysl, význam, dosah, směr, účel a předmět projevu.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1929, Zm I 795/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 13. září 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zákona čís. 50/23, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný, věc vrátil témuž soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Aby vyhověl předpisu § 260 čís. 2 a § 270 čís. 5 tr. ř. (v doslovu zákona čís. 1/20) jest nalézací soud pod následky zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. povinen v rozsudku stručně avšak určitě uvést, které skutečnosti a z jakých důvodů soud považoval za dokázané nebo za nedokázané, při deliktech verbálních pak do oboru této skutkově zjišťovací činnosti vyhrazené soudům nalézacím spadá především zjištění doslovu (znění, textu) souzeného projevu a dále i výklad projevu, určení, jaký byl smysl, význam, dosah, směr, účel a předmět projevu. Jsou to vesměs složky skutkového podkladu, který jest podle § 288 čís. 3 tr. ř. závazným pro hmotněprávní přezkoumání rozsudku. Pouhý údaj napadeného rozsudku, že bere za prokázáno, že obžalovaný ve své řeči pronesl výroky v oznámení uvedené (až na jednu větu rozsudkem citovanou) oněm předpisům nevyhovuje, neboť z vyhotovení rozsudku není vidno, co vlastně obžalovaný řekl. Takový kusý, ba povrchně vypracovaný rozsudek nelze přezkoumati vůbec, — ani stěžovateli, ani zrušovacímu soudu. Tento nedostatek zatěžuje rozsudek zmatečností podle § 281 čís. 5 tr. ř. («neúplnost o rozhodných skutečnostech», »žádné důvody«), což zmateční stížnost právem vytýká. Bylo jí proto podle § 5 novely čís. 3/78 při neveřejné poradě za souhlasu generální prokuratury ihned vyhověno a uznáno, jak se stalo, ježto se nelze vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení.

Čís. 3690.

Ochranu podle § 81 (68) tr. zák. nelze omezovati na železniční zřízení, náležející k dopravním úředníkům v užším slova smyslu (§ 15 cís. nař. ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 z. zák. z roku 1852).

Komisař a dílevedoucí, zaměstnaní v dílnách Č. S. D., pověřeni nadřízeným úřadem provedením zkušební jízdy železničním vozem, požívají ochrany § 81 (68) tr. zák., brání-li komu ve vstupu do onoho zkušebního vozu; nezáleží na tom, že nenáleží přímo k vlakovému (nádražnímu) personálu a že nejsou oděni ve stejnokroj.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1929, Zm I 210/29.)